

SRÍ LANKA

Nedeľa 22.2. 2025

Neviem čím to je, ale vždy, keď máme niekam odchádzať na dovolenku, tak mám chuť na dôkladné upratovanie a vyhadzovanie nepotrebných vecí. Upratovala som špajzu, Gweninu izbu, vyčistila klietku hadovi aj potkanom. A aj by som pokračovala, ak by nebolo treba baliť a ísť skôr spať, aby sme ráno o 6h mohli na letisko.

Prvý let Viedeň – Abud Abi prebehol vďaka filmom fajn. Deti ani necekli, ani sa nehádali. Druhý let Abud Abi-Colombo bol horší. Bez obrazoviek sa čas vliekol. Ráno po tretej sme pristáli a stretli aj Hudečkáčov, prešli vízovou kontrolou a našli Dinesha, nášho vodiča.

Vonku bolo sparno a Dinesh sa pomaly predieral svojou Toyotou spleťou uličiek medzi poliami. Keď som o 3 hodiny otvorila oči, slnko už smelo osvetľovalo svet. Cesty boli zaplnené autami, motorkami a tuk-tukmi.

O 13h nás už tata naháňa a ideme na nákup vody, zameniť peniaze. V obchode nájdeme obrovské balenie Samahanu. Kupujem rovno 2 krabice. Dinesh je pre tata pomalý a nezorganizovaný:

„Trochu ho treba vychovať,“ uvažuje nahlas.

Pri príchode do prvého ubytovania Habarana farma v dedinke Harabana uprostred ryžových polí, mi už riadne škvrkalo v bruchu. Deti sú v samostatnej chatke a my hneď vedľa. Všetko okolo cvrliká, hrkúta, alebo škrieka ako páv. Trochu sa upraceme a čakajú nás dobré raňajky, čo nám chystá starénka. Máme šošovicový dhal, kokosový šalát, párky, kotto (ryžové rezance), palacinky plnené medom a k tomu čerstvé ovocie. Spokojne si ideme ľahnúť.

Všetci sme pripravení na prvé dobrodružstvo. Nechceme na preplnené skalnaté miesto Sigiriya. Radšej sa posunieme o kúsok ďalej na protiľahlú skalu Piduragalle, z ktorej je na z džungle sa týčiacu legendu krásny výhľad. Pridajú sa k nám opice, aby pozбудili Gwen, ktorá deň predtým dobrala ATB a rýchlo sa zadýchava. Hore sa však už usmieva. Pofukuje príjemný vetřík, tak si len tak vegetíme na placatom vrchole. Pri zostupe sa zastavíme pri ležiacom budhovi, vytesanom v skale. Opice nás sledujú.

Po ceste zo skaly sa zastavíme v obchode s hodvábom a nakúpime prvé darčeky. Na večeru sa zastavujeme

v dedinke a každý si vyberie podľa chuti. Ja mám miestnu rybu s ryžou, tato kotta chlieb s kuraťom a šalátom. Deti svoj výber zapíjajú čerstvou ovocnou šťavou.

Arlan ledva vydrží cestu a uteká na záchod. „**V kúpeľni je šváb, na posteli mám pavúka a v zadku ma hryzú mrle!**“ nešťastne mi oznamuje. Vzdychnem si a rovno vyťahujem Vermox. Ešte fajn, že ho všade nosím so sebou. Pred týždňom sa vrátil zo školskej lyžovačky, preto som bola pripravená. Ešte chvíľu vzdychá a potom odpochodujem do studenej sprchy, aby som mu demonštrovala, že to nie je koniec sveta.

Išla by som pozorovať hviezdy, no, som príliš unavená. „**Dobrá noc, gekony,**“ usmievam sa na jašteričky, čo mi behajú nad posteľou, „**vychytajte všetky komáre.**“

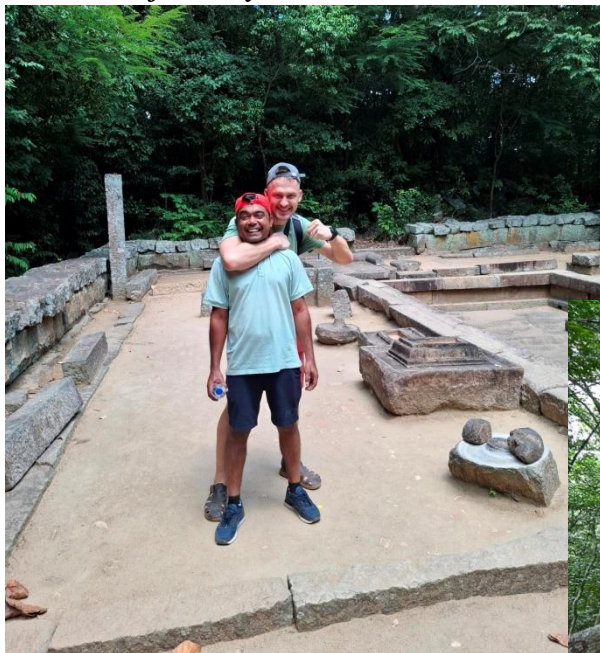

Pondelok

Spala som ako zarezaná. Nevadili mi ani potvory naokolo. „**Raňajky,**“ zaklopala Milla na dvere, „**ó, a Arlan vracal.**“ Arlie vyzeral unavený. Iba mi opísal, že vyvrátil večeru. Tak sme ho nechali odдыхovať. Na radu domácej dostal limetkovú šťavu a nastrúhaný muškátový oriešok - ajurvédská medicína.

Ako prvá zastávka dnes miestny holič. „**Mám dlhé vlasy, je mi teplo,**“ zahlásil tato. Holič ho zobral až nakožu. „**To si mu tak povedal? Či ťa bral ako všetkých doradu?**“ pýtam sa udivene, keď vidím, že mu zholil aj čelo a kúty do štvorca. „**Mal som byť ako nejaký kriketový hráč. Meno si nepamätám,**“ vysvetľuje.

Aha, hovorím si v duchu a radšej sa sústredím na cestu do tajomného budhistického komplexu uprostred džungli RITIGALLA. Najprv odbočíme na starú cestu, kde Dinesh behá chvíľu po lese. Vidím ho šprintovať späť k autu: „**Volal som s kamarátom a máme hneď odísť, lebo je tu zlý duch.**“

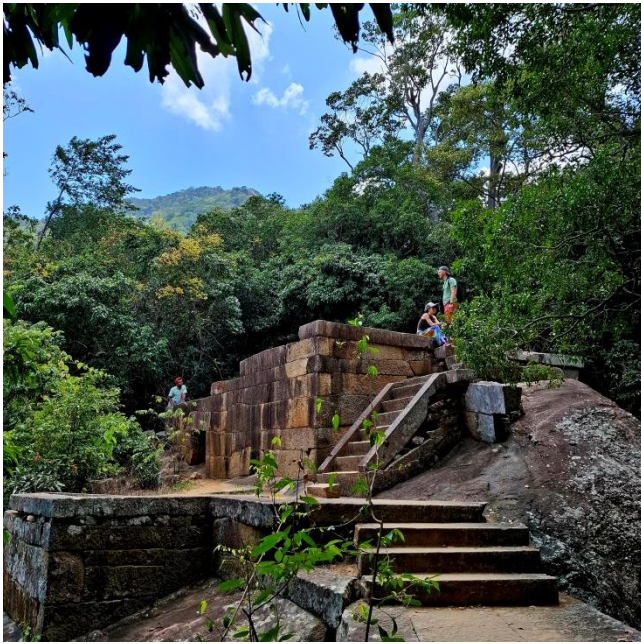

Tato zdvihne obočie, ale nič nepovie. Po 20 minútach sme pri parkovisku. Viaže sa

sem mnoho legiend. Komplex okolo 1. storočia pred Kristom postavil kráľ Valagambla a nie je zachovaných veľa informácií. Kráľ sem ušiel, aby našiel pokoj. Ako

vďaka za útočisko dal budhistickým mníchom postaviť rozsiahli komplex s obrovskou posvätnou nádržou na

rituálne kúpanie a očišťovanie. Miesto bolo naozaj oázou pokoja. Časť kamenných chrámov bola odkrytá, ale omnoho viac je skrytých pod nánosmi zeme. Kamenných chodníkom sme sa dostali do častí, kde bola napríklad nemocnica s pôvodným mažiarom na drvenie ajurvédскеj medicíny z rastlín, semien a koreňov. Zasmiali sme sa nad kamenných záchodom. V korunách som zazrela modrého rybárika.

Cesta do Dambuly trvala okolo hodiny a zaspala som. Zobudila som sa pri zlatom chráme. O kúsok ďalej je náš cieľ. Budhovia. Pred vstupom do chrámu

pozostávajúceho z 5 jaskýň, kde je 53 sôch budhov, sa dievčatá posilnili kokosmi. Navliekli sme si dlhé sukne a začali odratávať nekonečné schody, čo boli vytesané priamo do sopečnej skaly. Pred chrámami sme si museli

vyzúť topánky a po rozhorúčenom kameni sme poskakovali ako srnky. Jaskyne boli vnútri farene maľované. Budhovia mi prišli všetci rovnakí. Skôr sa mi páčili nástenné ornamentálne maľby z 1. až 9. st. n.l.. Snažila som sa ignorovať sladko-hnilobnú vôňu, čo sa tiahla teplým ovzduším.

„Tak. Mám budhov dost'. Už ďalších počas dovolenky nepotrebujem vidieť,“ zahlásil tato Dineshovi. Zaujímavé bolo, že za sprievodcov sa platiť vstupné nemusí.

Milla mala chuť navštíviť miestny trh s ovocím. Bol obrovský a ešte väčšími kopami

zeleniny a ovocia. Napríklad cesnak z Číny. Boli sme dosť veľkou raritou v čisto mužskom osadenstve trhu. Nakúpili sme a tešili sa, čo nám teta večer vycarí. Stálo to teda za to.

Utorok

Arliemu je ráno lepšie. Hodí do seba toast a radšej smeruje do postele, kým sa my kráľovsky napchávame. Dnes bude dlhá cesta do Matale, ale máme niekoľko zaujímavých zástavok. Popi cestu, tak ako všade, sušili domáci ryžu.

V rezbárskej dielni a predajni nám najprv pán ukáže rôzne druhy dreva, čo sa pri výrobe dekorácií používajú. Následne sa rozbehneme po obrovskej miestnosti, kde sú všetky farby. Zaujme ma mladá dievčina, ktorá sem nastúpila hneď po škole. Pracuje tu aj jej otec a ona je

úplne spokojná, že má dobrú prácu. Nad krásnym tanierom strávi aj 2 dni. Ak sa náhodou pomýli, musí farebné bodky jemne odstrániť a začať znovu. Toto si spokojne odnáša sošku rybára.

Ďalšou zástavkou je Happygrove - záhrada s koreninami. Ujme sa nás mladý muž, ktorý nás prevádza od jedného stromu k inému a ukazuje nám, ktorá časť sa používa:

vanilka, škoricca, curry, kakao, káva, klinčeky, kardamon, čierne korenie, aloe, či muškátov oriešok. Následne nám vysvetľuje spracovanie a produkty ako oleje, balzamy, krémy, koreniny.

Nahovoríme tata, aby na ňom vedľa stojaci masér vykonal pár masážnych trikov. Je to prvýkrát čo ho obchytáva chlap a máme z toho riadnu srandu. Tato je osviežený a berie nás do predajničky, kde si nevieme vybrať.

V Matale ani nechceme zastať. Ulice sú preplnené autami, ľuďmi, tuk-tukmi a žiakmi v snehobielych uniformách. Stále sa čudujem ako ich udržiavajú tak čisté.

Hinduistický chrám Sri Muthumariamman bol pre turistov zatvorený pre sviatok. Tak sa radšej pohneme ďalej.

Smerujeme do Kandy, mestečka rozťahnutého do uličiek. V jeho centre je umelo vytvorené jazero hneď vedľa

kráľovského paláca a botanickej záhrady. Dinesh nás odvezie do reštaurácii na kopci, aby sme mali pekný výhľad. Pri cenách nám skoro zabehne. Ešte viac ako v doma v reštike. Sledujem okolie a na juhu zbadám oslavovanú sochu buddhu týčiacu sa na kopci. Tato má sôch dost' a ani nemá chuť sa k tejto priblížiť. Dineshovi vysvetíme, že o drahé reštaurácie nemáme záujem, radšej chceme jesť pri domácich.

Cesta z Kandy sa tiahne cez plantáže čajovníkov. Oblasť je krásne upravená. Kopce akoby učesané. Zastavíme sa v škótskej s názvom Glenloch, kde nás prevedú 150 rokov starou továrničkou na spracovanie čierneho, zlatého, zeleného a bieleho čaju. Čierny a zlatý sa fermentujú. Biely a zelený nie a lístky bieleho sa dokonca ani nesekejú. Na konci sú

naskladané bedničky plné čierneho prášku či striebřistých lístkov. Dostaneme aj ochutnávku a tvárime sa ako najväčší odborníci. Je fakt, že čierneho čaju mám už dost'. Je k raňajkám a vždy je silný ako káva. Samozrejme, že nemôžeme vynechať samotný zber lístkov. Dostaneme košíky, inštrukcie a šup zbierať. Bežná zberačka za 8 hodinovú šichtu nazbiera 20 kg. Tvrdá práca. Tato si veľmi neužil, lebo celý čas riešil chybnú vaňu, ktorú dodali na rekonštrukciu hornej kúpeľne v dome a vybavuje reklamáciu.

So západom slnka sa posúvame ďalej. Popri ceste sa zastavíme v stánku a za 1500 rupií (5 €) si dáme smaženú ryžu so zeleninou.

„*Toto je jedlo, ktoré môžeme každý deň,*“ oznamuje Slavi Dineshovi. Ja som zatiaľ sledovala zázrak na oblohe.

Do Nuwara Elyia, nachádza sa vo výške 1884 m, prichádzame po tme a s dažďom. Je tu omnoho chladnejšie. Tato ešte musí vyjednávať cenu izby, lebo je nakoniec iná, ako nám sľúbili po telefóne. Ale na to sme si už zvykli. So Srí Lančanmi treba zjednávať. V noci leje ako z krhly.

Streda

Mám pocit, že v noci brechali všetky psy mesta. Ale pohľad z okna stojí za to. Rozdrobené domy v kopcoch sú iné ako sme doteraz videli. Nuwara Elyia sa nazýva Malé Anglicko. Domy sú ešte z koloniálnej doby s nádherne upravenými záhradami. Všade sú hortenzie. V centre mesta je obrovský park so starými mohutnými stromami, dostihová dráha aj golfové ihrisko. Aj by som tu ostala dlhšie a šla sa prejsť do parku a pohľadkala kone, ale pokračujeme ďalej do Národného parku Norton plains.

Gwen si so sebou nesie obrovskú molu, čo ráno sedela na gauči v hoteli. Počasie je ufúkané, upršané a uzučká cesta nás ťahá vyššie a vyššie. „*Kill the beast (zabi netvora)!*“ je naším mottom vždy, keď sa auto dostáva do situácie, kde to už vyzerá, že zakape a ďalej sa určite nepohneme. Nevie, či aj to aj Dinesh berie s takou ľahkosťou ako

Slavo. Dinesh si autíčko každý deň čistí a sprchuje. Nabádam deti, aby mu vo vnútri nerobili bordel. Keď si pomyslím na svoje auto....

Máme so sebou pršiplášte, no aj tak mám pochybnosti, že budeme môcť túru absolvovať. Keď však zaplatíme vstupné 135 EUR, tak si to odšľapeme aj vo víchrici. To som si istá...ako sa dívam na tata. Na parkovisku je veľa áut, takže nebudeme jediní šialenci v pršiplášťoch pri 15°C.

Pri vstupe na chodník túry musíme vyložiť pred strážcami obsah batohov. Všetky plastové fľaše majú odstránené obaly, keksy aj kreky sú vysypané z balení a musíme ich presypať do papierových vrecúšok.

Minimálne 100x nám opakujú, že odpad nepatrí do prírody. Po tomto ceremoniáli určite do prírody nič neodhodím.

Vyrážame. Deti sa rozbehnú dopredu. Vôbec nás nepotrebnú. Za nami sa ťahá Dinesh v jednorázovom pršiplášti, do ktorého sa ani nevie navliecť. Gwen sa zastaví pri močarine, kde kvákajú žaby a nafukujú sa ako balóny. Chcela by si

jednu zobrať. V pršiplášťoch je nám teplo. Vietor ustal a iba mrholí, tak sa vyzliekame. Chodník je pekne udržiavaný a okolie je rajom rododendronov. Na moje prekvapenie má väčšina turistov obuté šľapky.

Prvou zastávkou okruhu je vodopád Baker's. Potom smerujeme k Veľkému Koncu sveta, miesto kde náhorná plošina končí a dolu je zraz 890 metrov. Pri dobrej viditeľnosti je vidieť až oceán. Mne stačí pohľad na dolu sa nachádzajúce čajovníkové plantáže, ktoré mi o chvíľu zakryje hustá hmla.

Po nejakej dobe prídeme k Malému Koncu sveta, ale pre hmlu nevidíme nič. Tak pokračujeme a narazíme na opice s fialovými krkami a bielymi tvármi. Okruh dokončíme s plnej silou. Dinesh má dosť. Tato ho možno bude musieť odniesť na parkovisko☺

Večer prichádzame do Dineshovho rodného mesta Ella, vo výške 1041 m n.v.. Doma nás čaká jeho mama. Pripravuje nám tradičnú večeru. K domu sa dostávame hore kopcom bez cesty, iba chodníčkom v džungli. Dom je jednoduchý, ako aj Dineshova izba. Ale cíti sa tu dobre a chce sa presťahovať naspäť. Vedľa je jeho rozostavaný dom, kde by chcel raz prenajímať izbu turistom. Večera je tradičná plná kari. Veľmi mi chutí zelenina, ktorá sa u nás ani nenachádza, upravená neznámym korením a bylinkami. Ako zákusom máme byvolí jogurt s medom a kokosovoryžové koláčiky robené na pare. Dineshova mama mi všetko ukazuje. Je to zrobená, ale srdečná žena. Dinesh je evidentne jej miláčik.

Podakujem sa za starostlivosť. Tato je štedrý, aj keď pani nechce prijať peniaze. Mestečko Ella je úplne iné, rušné a plné turistov a k tomu zodpovedajúcich obchodíkov, reštaurácií a barov.

Ubytujeme sa v 1 izbe, s čím tato nie je spokojný. „*Na dovolenke, chcem mať svoju ženu iba pre seba. Deti majú spať oddelene,*“ nahnevane vysvetľuje Dineshovi. Zdvihnem obočie a Dinesh sa zaškerí. Necháme deti na izbe a ideme si nájsť miesto na masáž. No, je už neskoro a zoberú na 30 min. masáž tváre iba mňa.

Štvrtok

O 7 ráno začali dievčatá v škole vedľa hotela spievať. „*Kto kedy vymyslel, aby bola hodina hudobnej hneď prvá?*“ otočím sa na druhý bok a snažím sa ešte zaspať. Márne. Pôvodne sme chceli s tatom vstať o 5h30 a vyliezť na kopec, ale lialo ako besné.

Po raňajkách dážď ustal, tak sa po koľajniciach vyberieme pečo k známemu mostu na 9 oblúkoch. Nečakala som takú

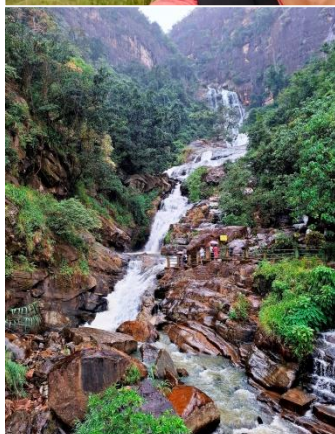
masovku turistov, ale je fakt, že miesto má čarovnú atmosféru. Kamenný most uprostred zelenej džungle. Gwen si dá ako obvykle kokosový orech. Dostala názov „*Coconut baby*“.

Deti s Dineshom sa rozhodnú, že sa rovnakou cestou po koľajniciach vrátia do mestečka a my s tatom sa vydáme na túru na Malý Adamov vrchol. Má iba 1141 m, ale cesta vedie cez doliny, takže musíme znovu naberať výšku spolu s ďalšou neočakávanou

masou ľudí. Hore vedú schody, takže miestami

stojíme v rade. Najviac je tu počuť ruštinu. Výhľad z vrchola však stojí za to. Oproti je kopec s názvom Ella rock, čo pred mesiacom zhorela. A hneď vedľa vodopády Ravana.

Pri zliezaní natrafíme na pána, ktorý hrá na píšťalke kobre kráľovskej. Odfotím si ho, za čo chce peniaze. Mám nič v peňaženke. Je mi ho ľúto.

Z kopca sme zliezli priamo do mestečka a našli deti sedieť pri milkshakoch v reštike. Podarilo sa nám stretnúť s Hudečkáčmi, ktorí si dávali pizzu neďaleko. Pôvodne sme plánovali cestu spolu, ale nakoniec sme si zachovali flexibilitu na oboch stranách.

Cesta z Elly viedla popri majestátnych vodopádoch Ravana. Hučanie vody bolo znásobené hustým prudkým dažďom. Ten slabol a silnel, až kým prestal, aby sme mohli navštíviť miesto, kde sú najstaršie vytesané budhistické sochy

v skalách z 9. 10. storočia: Buduruwagana. Pri parkovisku sme zbadali tandujúceho páva. Ešte nikdy som nevidela dvoriaceho páva s nádherne rozťahnutými pierkami.

„Využite moje služby,“ oslovil nás starší pán, „aby ste nezablúdili. Miesto sa ťažko nájde.“ Pozrela som na tata

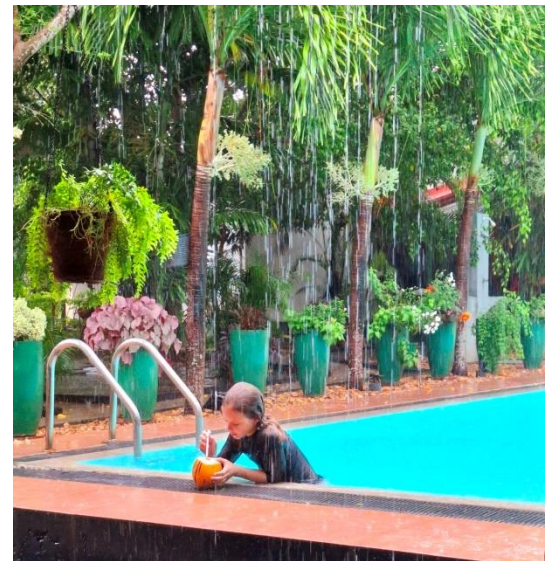

a potom na 16 metrové postavy v skalách, ktoré bolo vidno vo vzdialenosti asi 200 metrov. Slušne sme odmietli. Miesto malo neskutočne pokojnú atmosféru. Keď odišla malá skupinka turistov, ostali sme úplne sami. Milla vytiahla denník, Arlan skúmal malé jazierko a Gwen sa išla pozorovať so psom, ktorý asi sochy strážil. Štekal tak čudne, akoby niečo hovoril. Tak mu Gweny rozprávala naspať. Znelo to ako dialóg. „**Hovorí, že sa volá Budha a býva tu,**“ zaškerila sa prekladateľka.

Do Národného parku YALA sme to mali už iba niečo cez hodinu. Popri ceste sme si kúpili varenú kukuricu. Cesta viedla najprv cez zvláštne lesy, ktoré neboli ako džungľa. Skôr ako naše lesy v Karpatoch. Zaujímavosťou boli stromy, ktorým zliezala kôra a bolo vidieť pásikavé drevo. Neskôr ich vystriedali palmy a džungľa. Srí Lanka nemá miesta popri cestách, kde by nebývali ľudia. Mám pocit, že je to roztrúsená dedina.

Malý hotelík Pahalage boutique villas je priam oázou pokoja. Dnes sme tu jediní hostia. Dostaneme 1 bungalov s 2 vychladenými izbami. Gwen okamžite skáče do bazéna, zatiaľ čo nám majiteľ a kuchár v jednom chystá fantastickú večeru.

Pracoval v Číne. Dinesh ho hneď naučí, čo znamená Slavov výraz:

„**Same same but different**“ (také isté, ale rozdielne).

Slavo ho vymyslel hneď po tom, čo pochopil, že Dinesh rozmýšľa inak ako on. Tato mu niečo povie, Dinesh prikývne a spraví (napríklad nás niekde zoberie v tom, že je to určite to, čo Slavo chce. A jasne, že je to niečo iné, čo Slavo myslel.

Večer na izbe sledujem 2 dlhé tykadlá, čo trčia z dier v umývadle. Viem, že je to šváb, ale nevylezie, potvora. Iba tam na mňa takto kuká, kým si umývam zuby. Dnes bude treba ísť skôr spať, ráno nám treba vstávať o 5h.

Piatok

Ráno o 5h leje. Aj tak sa nasáčkujeme do džípu, no iba prechod 50 metrov k nemu....a sme mokří. Po stranách, namiesto okien, má rolovaciu látku, tak si ju hned' rolujeme, aby sme boli chránení. Tiež ju mohol dať vodiť dolu, že sme nesedeli na mokrých sedadlách. Cesta ku vchodu do parku trvá hodinu. Driemem. Pri príchode je slnko hore a dávame si raňajky. Pri vstupe kontrolujú pasy. Platí sa od veku. Pre piatich aj s autom a šoférom to je 250 EUR. Drahá zábavka, ale všetci sa tešíme. Iba pár metrov po prejení vstupu naďabíme na hojné stáda vysokej zveri. S pekne bodkovanými chrbtami. Všade poletujú modré rybáriky

a o chvíľu aj zelené, čo sa živia včelami. O chvíľu dokonca vykukne slnko. Vyzerá to na pekný deň. Na moment. Znovu začína mrholiť. Práve takéto počasie a hustá džungľa je ideálny domov pre zvieratá. Sem-tam zočíme krokodíla, či varana. Asi najväčším prekvapením sú čínski turisti s mega obrovskými objektívmi. Každý je vojenskej maskáčovej farby. Cesta je miestami vybrodená pneumatikami a pri toľkom daždi zatopená, takže

prechádzame mlákami oranžovej farby od zeme. Keď niekde zastavíme, aby sme sa odfotili. Arlan nechce ani za svet.

„Ved' ich potom budeš ukazovať svojim deťom,“ presviedča ho tato. *„Ja v živote nikdy svojim deťom neukážem žiadnu fotku z detstva,“* dostane sa mu naspäť napajedená odpoveď.

Po 4 hodinách máme hrkania dost'. Žiaden slon. Sme sklamaní, mokří ako miši a vyhrkaní z cesty. Vraciame sa. A tu nás uprostred cesty stopne slon. Stojí v daždi a chobotom zastavuje autá. Niektoré spomalia a dajú mu banány. Aj my chceme.... Nastane trma-vrma, všetci sa prekrikujeme, dávame rozkazy, kto má čo robiť. Teraz vidím, aká som bola sebecká, lebo najradšej by som ho nakrmila sama. S Millou si delíme trs banánov a hybaj. Chobot je mäkkučký, no štetiny tvrdé. Vďačne si zoberie banány a nechá sa pohladkať. Ovieva nás pritom ušami. Nevadí, že prší. Zvyšok cesty sa bavíme iba o slonovi.

Keď sa vrátíme, Gwen skočí rovno do bazéna. Zvyšok dňa sa baví zbieraním obrovských švábov. Pchá ich do krabičky od žuvačiek. *„Budeme sa na vede učiť o hmyze, tak im rovno prinesiem veľkú vzorku!“* No to bude mať učiteľka radosť....

O 17h ideme na ajurvédsku masáž do dediny. Berieme aj Millu. Dohadovanie a zjednávanie ceny trvá asi 10 minút. Tato si medzitým rieši pracovné maily. Na hodinu sa rozdelíme. Ja ostanem s Millou a máme masáž tváre. Ja plus chodidlá a Milla plus chrbát. Na tvár nám ošúpu čtvrtú aloe, popučia a masírujú nielen tvár aj vlasy a hlavu. Sme spokojné. Tato nás vyolejovaný čaká na recepcii. Po ceste domov mi šepne: *„Ponúkla mi aj happy end, akoby nevidela, že som prišiel so ženou a deckom.“*

Čaká nás znova večera. Kuchár je fantastický, spraví aj nemožné, čo si len Milla zažiada. Ako vďaka im prekresluje logo hotela. Pracuje pilne do polnoci. Arlan jej pri tom asistuje. Nechce sa mu spať, tak len tak pri nej sedí a rozprávajú sa. Je to dobrý pocit, že dokážu komunikovať bez hádok. Dospievajú.

Sobota

Milla ráno dokončuje kresbu, kým sa pobalíme. Gwen je samozrejme vo vode. Dnes páli slnko. „*Prečo takto nebolo včera, keď sme mali vidieť stáda slonov?*“ pýtam sa len tak nahlas...veď mi tu nik nerozumie. Majiteľ hotela je nadšený Milliným umeleckým dielom. Rozlúčime sa a do hodky nám pošle foto, že kresbu zarámoval a je priamo na pulte recepcie. Milla je spokojná.

Po ceste do poslednej destinácie sa zastavujeme v Dry zone botanical garden v Hambanthota. V tom teple sme jediní návštevníci, ktorí si ju idú prejsť pešo. Všetci ostatní sa nechávajú

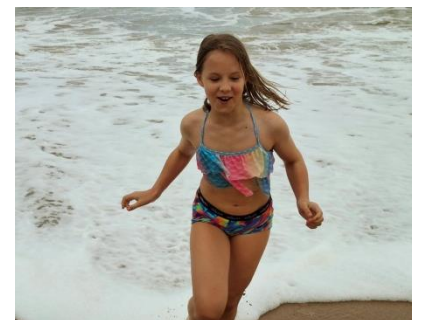

voziť na miniautíčkách, a keď okolo nás prechádzajú, tak sa hurónsky smejú. Napriek tomu, že zo mňa tečie, tak si to užívam. Videli sme hada, varanov, malé jašteričky i pávov. Najviac sa mi páčil pavilón kaktusov. Vedela by som si také

predstaviť v záhrade. Arlie s Gwen našli ihrisko a hojdali sa.

Golden Beach Paradise je malý rezortík priamo na pláži Indického oceánu neďaleko dedinky Tengalla. Vlny sú veľké. Gwen sa po ubytovaní nahodila do plávok a uteká do mora. Radšej bežím za ňou. Skočí do 1. vlny: „*Gwen, pod' naspäť, tá vlna je príliš.....*“ už nepočula zvyšok môjho vydeseného kriku. Vlna ju spláchla. Asi o 4 sekundy ju vidím, ako sa na štyroch snaží vydriapať ku mne.

„*Obúchala ma o dno a nechcela ma pustiť von! Už do mora nepôjdem!*“ so slzami uteká rovno do bazéna.

S touto sme sa vyložili na lehátko a vegetili. S úsmevom sa na mňa otočil a zahlásil (tak ako na každej dovolenke): „*Tak, a teraz budeme iba oddychovať a nudiť sa.*“ Zasmiala som sa. To poznám...vydrží to tak 2-3 hodiny. Poslala som mu vzdušnú pusku. Arlie s Millou skákali do vln. Radšej som ich očkom strážila. Pláž bola úplne prázdna. Iba raz za čas prešiel okolo snívajúci turista. Pred večerou se napchali všetko

špinavé prádlo do odpadového vreca a vydali sa pešo hľadať práčovňu. Dineshovi sme dali voľno. Išiel si nájsť ubytko. V našom hoteli nemali izbu pre vodičov, tak ako takmer vo všetkých hoteloch. Zaplatia za ňu pár eur – väčšinou 2-4. Poceste do práčovne po blatovej ceste sme prechádzali okolo stavieb nových komplexov, ktoré tu rastú. Hneď vedľa bolo väčšie sladkovodné jazero s volavkami a pelikánmi.

A potom sme iba čakali. Po večeri nám mali dať vedieť, či sa v noci budú ísť dať pozorovať malé liahnuce sa korytnačky. O 20h volali z Rekawy a Dinesh ako na potvoru nezdvíhal telefón. Objednali sme si teda tuk-tuk. Kým prišiel, chytili sme žabu. Arlan si ju držal a ona sa ako na potvoru rozhodla mi skočiť priamo do úst.

Fuj, pľula som na všetky strany. Ostatní sa rehnili, že to bol zakliaty Srí Lanský princ. Dorazil tuk-tuk a snažil sa nás presvedčiť, že máme ešte čas. Že príde o pol hodku, kedy sa liahnú korytnačky. Tato na neho kukal ako mucha puk. Vedela som, že rozmýšľa, či sa na to zasmieja, alebo sa s ním rovno poháda.

„Ale my chceme ísť teraz. T-E-R-A-Z,“ pomaly mu slabikoval. Vodič pochopil, že na ďalší kšeft, čo chcel stihnúť mu už nevidé a nasáčkovali sme sa všetci na 2 sedadlá. Blatová cesta nás tak hrkala, že by sme skôr prišli pešo. Ale sme sa nasmiali. Asi za 15 minút nás vyložil asi pri 50-60 turistoch a niekto na nás hneď zakričal:

„*Idete neskoro. Chytró si pod'te zaplatiť, už to začalo.*“

A masa ľudí sa pohla do tmy. Svietiť sa dalo iba červeným svetlom. Telefóny neboli povolené. Cesta plážov potme bola nekonečná. Gwen sa chcela vrátiť naspäť, keď nás konečne zastavili, že už sme tu. Sprievodca na každého jačal, že sa máme rozdeliť do skupín podľa toho, kedy sme si kupovali lístky a že začína prvá

skupina. Osvietil červeným svetlom obrovskú jamu, kde bola pracujúca kareta zelená. Dokládla vajíčka a s prestávkami ich zahrabávala. „Aha, tak to bude kladenie vajíčok, nie liahnutie sa mladých,“ skonštatovala som tatovi, ktorý zareagoval povzdychom, že to sú Srí Lančania. Striedavo sme pozorovali karetu, keď sa na pláži objavila ďalšia a museli sme jej spraviť koridor, aby sa vydriapala z vln. Ani som nezistila, kedy sa z tata stal

hlavný osvetľovač. Po ceste naspäť

sme sa smiali ako besní. Cestu nám skrižovala asi 20 cm korytnačka a tato sa všetkých pýtal: „*Načo sme platili, keď sme si to museli odšľapať a ešte aj odsvietiť? Stačilo ísť na cestu.*“

Nedeľa

Veget na pláži. Tato sa stále drží svojej včerajšej hlášky. Gwen nedostaneme z bazéna a Arlie číta odušu knihu, z ktorej musí spraviť prezentáciu. Objednáva si k tomu banánové milkshaky. Milla má chuť ísť do mestečka. Chce kávu a ja pozerám na jej umelé nechty, čo mi mali byť čo najskôr odstránené. Zavoláme Dineshovi, ktorý dostane od tata inštrukcie nás chrániť ako oko v hlave a odfrčíme. Tangalle je malé mestečko s chatrčami a obchodmi na pár uliciach. Milla si vyuglila reštauráciu na

pláži COCOMOS, kam sa chce ísť najst', lebo majú fantastické jedlo. Zhodnotím fantastické ceny pre turistov a radšej si vychutnávam prázdnu pláž s dramaticky zachmúrenou oblohou. Milla do seba súka ovocno-zeleninový šalát s tuniakom.

Potom už treba hľadať nechtové štúdio. Prídeme k prvému a zisťujeme, že v meste vypadla električka, tak nepracujú. Povieme Dineshovi, aby si pospal, že sa ideme túlať a ozveme sa. Okamžite si sklopí sedadlo a spokojne zaspí. Hľadáme ďalej. Asi na 3. mieste sú 2 ochotné dámy dať nechty dolu a dá sa tam platiť kartou. Nečakala som, že to bude trvať takmer 2 hodiny. Poďakujeme sa a ideme naspäť za Dineshom. Ďalšia destinácia: kaviareň s dobrou kávou. Tu si potvrdzujem svoje podozrenie. Dinesh nerozumie navigácii. Keď mu povie doľava, ide doprava a naopak. Dokonca v 1 uličke odrazí

spätne zrkadlo. Zastaví, ide si ho zadvihnúť a mlčky nastúpi. Mlčím. Radšej ho navigujem sama. Trvá hodinu, kým nájdeme strojovú kávu a je 18h. Som si istá: ak ju vypijem, tak nespím.

Hneď ako sa objavíme v hotelíku, tak sa tato pýta, čo sme 6 hodín robili. No, dokopy fakt nič. Stále sme niečo hľadali. Iba krúti hlavou. Oni zatiaľ na pláži spravili repliku korytnačky. Ukazuje mi plúzgiere. Arlan mi oznamuje: „Predstav si 60 strán. 60!“

Po večeri zanesieme deti do vedľajšieho hotela. Museli sme meniť izbu a je to iba 2-jka. Deti sú hneď vedľa „A ideme si

dat' drink,“ zahlási ako zavrie dvere izby. Ešte počujeme, ako sa opice hádajú, kto bude kde spať. Tato si dá Happy Sri Lankan a ja Sour Arrack. Arrack je ich miestny alkohol z kokosovej vody. Po chvíli kvákame a rehoceme sa. A to som chcela byť úplný abstinent. Tento rok som pila iba na narodeniny.... a keď som dokončila vajcový koňak od Standu, aby ma už nepokúšal.

Pondelok

Jasne, že som nespala. Káva! O 4h ráno som vyňúrala syrové krekry z ruksaku a čakala na východ slnka. Do obeda nás zabaví dekorovanie korytnačky. Každý okoloidúci si ju fotí. Na obed zavoláme všetkých do Cocomos. Tato povie nejaký vtíp a rehlia sa s Dineshom dopopuku.

Poobedie strávime na pláži dlhou prechádzkou. V snahe mať nejakú romantickú fotku na pamiatku poviem tatovi: „A teraz by si ma mohol zatočiť, aby mi viali šaty,“ rozprestieram šaty do vetra. Slávi na mňa kukne, vidím, ako mu to šrotuje. Nie je si istý, čo od neho očakávam. Ale nakoniec to pochopí. Chytí ma a točí do odpadnutia. Iba sa smežeme. Jasne, že mi šaty nevejú,

lebo mi ich celé zažoval pod rukami. Chvíľu s nami ide aj Milla, no vráti sa. My s tatom pokračujeme pokiaľ sa dá a len tak sa bavíme o ničom, alebo mlčíme.

Utorok

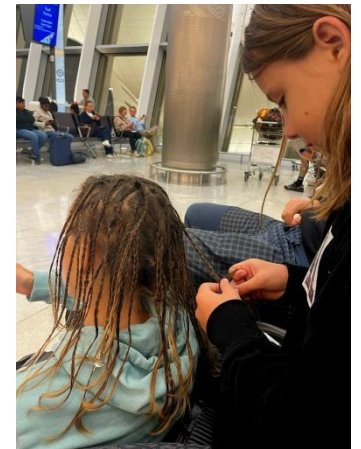
Všetci sme spali iba tak napoly. Na raňajkách sme prví. Veď kto by tu vstával o 8? Ešte stihneme pozrieť korytnačku, v ktorej si pár krabov spravilo v noci dome a odchádzame. Čaká nás 3h cesta na letisko s krátkou zastávkou. Asi po hodine cesty diaľnicou sa ozýva môj mechúr. Dinesh skontroluje spätné zrkadlo a zastaví na krajnici. Tato s Gwen opatrne cupkajú cez trávu...keby náhodou nejaký had. Nájdem si miesto a v momente, kedy si idem stiahnuť nohavice, zastavuje pred autom polícia. Namosúrení policajti sa ponáhľajú k Dineshovi, ktorý sa scvrkol. Vrátime sa k autu a počujeme, ako ho rýchlou rečou karhajú.

Dáva im vodičák a ostatné papiere. Trvá to aj 20 minút. Dinesh nám iba povie, že je zakázané čúrať na diaľnici, že dostane pokutu a chcú mu zobrať vodičák. Rozmýšľam, či by takéto ceremónie robili, aj keby nie sme cudzinci. Začínam sa modliť, lebo mi ide prasknúť mechúr. Poviem tatovi, aby im to išiel vysvetliť.

Keď ho konečne pustia, povie, že zavolať svojmu bratrancovi, ktorý je policajt v Tangalle. Včera sme ho stretli v reštaurácii. Že mu to nejako vybaví. Policajti odídu a ja sa prikrčím za kríky. Hady-nehady, nepočúram sa predsa.

V Galle sme v podstate videli iba maják. Znovu sme museli hľadať WC pre Arlana a medzitým som skočila

kúpiť darčeky do predajničky SPA CEYLON. Odchádzam celá voňavá. Na stretnutie s Dineshovou manželkou už nie je čas. Musíme byť na letisku 2 hodiny pred odchodom. Spravili sme spolu 1100 km a dojemne sa rozlúčime. V prvom lietadle sa snažím trochu si pospať. Následne máme 7 hodín čakania v Abud Abi. Nájdem si lavičky a ochotne sa zložíme a vystrieme. Iba Milla s Arlanom majú energiu sa motať po drahých obchodoch. Gwen mi zapletá vrkoče. Počas 2. letu sa snažím tiež spať. Cítim únavu. Nechce sa mi domov. Do reality, do práce, do stareotypu....

Vďaka Bože za oddych a dobrý čas.

SRI LANKA, 22.2. - 6.3. 2025

